

PORANKOWY (2) *ai*

Oba o oraz a jasne.

sg m N porankowy (1). ◇ n N porankowé (1). ◇ [pl G porankowych. ◇ A subst porankow(e).]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Przymiotnik od „poranek”; związany z wczesną porą dnia, porankiem; matutinalis, matutinus Cn (2):

W przeciwstawieniu: »poobiedni ... porankowy« (1): Kąpanié po obiednié/ nie thák iáko poránkowé/ vżyteczné. Oczko [42].

[Wyrażenia: »godzina porankowa«: bo íálfę w żyłách nośząc/ godzi fye iéy nałogowi póty czynić dofýć/ póki wedle onégo zwyczáiá godzin poránkowych put íść bédzie chćiał OczkoPrzymiot 124.

»ofiara porankowa«: vczyń tefz ták íemną/ ábym zbudował dom imieniu Páná Bogá moiégo [...] ná offiáry zupełne poránkowe y wieczórne [holocaustomata mane et vespere] Leop 2.Par 2/4.

»ofiara wieczorna«: Leop 2.Par 2/4 cf »ofiara porankowa«.]

Szereg: »porankowy i odwieczorny (a. [wieczorny])« (1): dwa fyropy/ poránkowy/ y odwieczorny/ trzy kielíszki czynią/ íefli po vncy ośmi álbo wiécéy liczyć chcemy Oczko 20; [Leop 2.Par 2/4].

Synonimy cf PORANNY.

MN